

Yd
1719

*De Nicolao Commerstadio et Joanne Tettelbachio
primis illustris Aegypti Pastoribus.*

ΕΣΤΑΙ ΠΑΝΤΑ ΚΑΛΩΣ

ΚΑΛΟΝ ΒΑΘΜΟΝ
TRIVMVRIS REVERENDIS

NIMIRVM

DE CHRISTIANA CONCIONE

ET BENE MERITO

M. CHRISTOPHOR. HENRICO
VVINCLERO

ΚΑΛΩΣ ΠΡΕΣΒΕΤΕΣΑΝΤΙ

ET BENE MERENTI

M. CHRISTIANO KAESTNERO

ΚΑΛΩΣ ΔΙΑΚΟΝΗΣΑΝΤΙ

ET BENE MERITVRO

IOANNI CHRISTIANO
VVIRTHGENIO

ΚΑΛΩΣ ΔΙΑΚΟΝΗΣΟΝΤΙ

SACRO MICHAELIS ∞ IDCCCLII
GRATVLATVR

AFRA

DRESDAE

EX OFFICINA HARPETERIANA.

Novo quodam triplicique beneficio Vos, ANGELI Tres Ecclesiae, ter sanctam Triada concelebantes, dies hic Michaeli sacer ornatur. Nam quoad longissime potest mens mea respicere duorum spatium saeculorum, & illustris afranci memoriam recordari ultimam, inde usque repetens uideo, nulli contigisse Pastori, ut domestica Generi consuetudine fruereetur. Nulli Diacono gregis huius tantus habitus est honos, Pastor ut eidem praeficeretur. Nulli scholae Misnensis Conrectori mandatum in hac aede sacerdotium est. Dinumero, dum a Vobis recedo, XIII Pastores, Diaconos fere XVI; sed horum illis successit nemo. Cum primum dux Mauritius ephebeum aperiret, D. Nicolaus Commerstadius facile superiore locum occupavit. Patrem habuit Theodoricum, principis Bauari consiliarium et Ratisbonae collegam praefulum, qui Zabelticium Gersdorfiumque iure beneficiario possedit. Eo cum duobus filiis uno eodemque die extincto, mater Anna, ex nobili gente Betschizia, multa hic benignitatis, pudicitiae, patientiae, specimina edidit, atque octogenaria maior, quinquennio ante in templo Virginis perhonorifice sepulta, incisa marmori laude, magnam sui famam reliquit. Frater etiam Georgius, natu fortunaque maior, gratia Saxoniae ducum uehementer adiutus, publicis consiliis interfuit. Tertio mense prius, quam obiit mater, Ferdinandus Romanorum Rex, per codicillos, unicorni picto insignes, fratribus, Georgio, Nicolao, Joanni Commerstadius equestrem contulerat dignitatem. Narrat Knauthius in Chronico Veteris Cellae, tomo quidem octauo, ad nostrum Nicolaum pecunias ex bonis Rosueinensium sacris rediisse. Diuini laboris socios progressu temporis tres vidit; sed primum & alterum, ex Afranis Canonicis relictos, solata demigratio est, tertium repentina vis abstulit. Donatus enim Langus Schoenfeldiam, ephorae Dresdensi subiectam, & Sebastianus Vuedenicus Lambertualdiam deinceps tranquillius docuit; Georgium autem Zaufchium pestilentia cum uxore & sex filiis absumpsit. Deerant igitur fatali seculi sesquimillesimi anno quinquagesimo secundo huic templo fulera duo. Vocatur Joannes Tetelbachius & Philippus Mullerus, uterque praeclare meritus. Ille, Duncelspila Sueuus, cum Lutherum Vittembergae per nouem annos audiisset, Dresdae in schola & aede ueritatem infidiis interreligionis fortiter opposuerat, hic se nihil remisit. Sub aduentum autem lues, quae semestris ab mense Junio duo millia hominum necauit, domum eius inuasit. Quo tempore cum patris familias vulneribus aliqui viderentur acetum asperxisse, Georgius Fabricius compater, cum quo musae rusticabantur Røderae, victorias caelestes i. e. latinas elegias, diuina veteris testamenti miracula complexas, uxore conualescente recreato dedicauit; sicut in eundem

annum vix ingressus primitias pietatis puerilis Eliae, filio Joannis, quem pietate & diligentia optimum & doctissimum laudat, nuncupauerat, ignorans, se post lustrum ex praecone affinem futurum. Interiecto tempore accidit, ut Georgio Agricolae, naturae, non scripturae, inuestigatori mortuo Terelbachi auctoritate principis sepultura interdiceret: quamobrem corpus quarto demum die Cizium auectum, atque ibi a conuiuentibus in episcopali templo conditum est. Tam acriter Joannes cum fermentum errorum expurgare soleret, exacto hic vix biennio, euocatur Chemnicium, ubi tam re, quam nomine, ephorus animorum salutem curauit adeo diligenter, ut syco-phantis non ferendus diceretur. Accusatur nescio cuius Flacianismi, exterminatur. Exul adit theologos Ruthienos, quorum confessioni, synergisimum profiganti, subscribit. Mox in superiore Palatinatu Schuanendorfi Pastor, tandem in iunior Burglangenfeldiae fenex ephorus iustissimum sempiternumque certaminis praemium tulit.

Plene cum illo Joanne consensit hic confors perturbatissimorum temporum Philippus, qui cantor in ludo senatorio fuerat. Idem, de viribus humanis & exercitio virtutum recte existimans, ostentationem Pffessingeri Lipsiensis & corpus doctrinae Melanchthonis, ab Luthero tum mortuo in utroque capite recedentis, improbavit. Oneratur odioso nomine Flaciani, quod tantum abest, ut ipsum frangat; ut uxorem etiam reddat animosiosem. Nam Dorothea, e stirpe Roetigia Dresdensis, submonentibus, ut Philippum in Philippistam conuertat, intrepide responderet: Stat, cum meo coniuge potius fordidatam abire, quam in eius aurem aliquid subdoli insuffurrare. Qua de causa, cum Delilae personam suscipere nolit, fit comes exilii, quo vir integerrimus, exantlatis duodeuiginti annos laboribus, afficitur: ita tamen, ut fuga patefaciat dignitatis amplitudinem. Profugum enim uelut e naufragio famae dynastiae Asseburgenses tanquam in portum gratiae, Amfurtum, receperunt, suisque sacerdotibus praeposuerunt. Filium eius M. Ioannem Mullerum, similis exercuit fortuna: primum agnis Domini in schola Herzbergenſi praefecit; tum Strehlam uocauit, ut Diaconus oues ageret. Ibi lupi uim expertus est. Offitiensis captator M. Georgius Placcius, Salmuthi Lipsiensis gener idemque affinis Sartorii heu Misnenſis, praeter ceteros ueri assertores hunc detulit, abrogationi exorcismi & publicae animaduersionis in Sacramentarios aduersantem. Ad arcendum custodia Joannem machinae adhibentur, quarum concisus fugam accelerat. Sed exturbatus altero post anno Frauensteinio, inde Oederae, denique Chemnitio, summa praeditus auctoritate, doctrinam imperit salubriorem. Sic premi ueritatem, non opprimi, uidemus. Vereor, haec ut charta sufficiat enarrationi uitae, quam reliqui Pastores & Diaconi huius ecclesiae cum uirtute coluerunt. Nam multa, quae huc pertinent, cum ab aliis, accipi, tum ab amico perindustrio & in hoc genere literarum uersatissimo, M. Joanne Gottlob Frencelio, qui Blossuigenſium animos uoce atque exemplo sanat. Atque hanc aequidem descriptionem offero Vobis, Optimi Viri, ut, siquid his relictis felix contemplatio comiter monstrat Domini uias, quibus pergitis feliciter. **TIBI, WINCLERE** patiens admirandum in modum & prudentissimè, Risseinae defatigato, pedum Afranum Deus ante sex lustra dedit. Quo impigre usus, praeclare meritis insenuisti. Tres filias bene collocasti, tertiam etiam iucunde, quae Tibi iam otio abundanti se, Generum, dulcissimosque nepotes reddit. Quamobrem Tibi, qui publice nos ad exercitia fiduciae Christianae formasti, publicas ago gratias, & peropto, ut aetas decursa tranquillitatis ita plena sit, ut, quemadmodum olim apud Lacedaemonios, quorum moribus summa uirtus in patientia ponebatur, apud Afranos deinceps Tibi expediat senescere. Ac Tuae uirtuti, Kaestnere facundissime, par felicitas obtingit. Cum Hermansdorſii nascere, tale nihil cogitabas. Sed parentum, inprimis Tuae

1719 M
X 3456109
Monicae, precibus vehementer adiutus, in schola Crucis, in academia Lipsiensi, in munere Dreſdenſis paedagogi, praesentiffimam opem Dei magis ac magis fenſiſti. Qui Te, perſpecta ubique fide, ſedecim abhinc annis huc miſit, ubi Tua eruditio, eloquentia, ſanctitas & tolerantia rerum humanarum ſic eluxit, ut merito nunc Paſtori cum ſuccedendi ſpe adiungaris. Maxime praedicant Afrani, quod marrem, tacitis annis ſenſcentem, domi tamdiu aluiſti, dum ſatietas uitae tempus maturum mortis attulit. Utinam tantae pietatis hunc etiam fructum capias, ut, corroborata ualerudine, totidem annos, quot habuit illa, diſtine uiuendo conſumas.

Nec minus fauſta Tibi, Wirthgeni optimae ſpei ex animo precamur. Gratulamur Patri, Conſuli grauiſſimo, Matrique fertiliſſimae, TE filium, Afranei doctrinis innutritum, Lipſiae politum, patriae ſcholae commodum, ad ornandam hanc ſpartam aſcendere. Oramus DEVM, ut Te, Soceri & Socrus concordiffime reuerentem, omnibus animi corporiſque bonis cumulet, cumulatamque quam diutiſſime ſeruet.

Interea, dum in hac aeternae ſalutis ſpectula Vos, excubitores pro Dei populo praesentiffimi, ad obſeruandum ſtygiorum hoſtium aduentum conſociamini, liceat in Helicone uerbis, numero adſtrictioribus, rariſſimum hodiernae laetitia argumentum concludere:

Legationes, a Deo
Datas, obire deſinit
Cuſtos piarum mentium,
Et, liber a negotiis,
In montis huius angulo
Fidelis orat angelus.
Precantis hinc & hinc comes,
Vicariam qui dicere
Non eſt rudis ſententiam,
Vtramque ſuſtinet manum,

Suſtentat alter dexteram,
Cui ſancta tantae plurimum
Crux dignitatis attulit,
Germanus Aaron eloquens,
Diuinus Arcularius,
Reſponſa certa proxime
A ſempiterni foederis
Referre doctus arcula.

Nec hoſpitale gaudium
Negat ſenilis Hurius
Leuator aegritudinis.
Integritate nobilis
Primus Calebi filius,
Felix pater propagine,
Cuius nepos Bezaleel
Speratur artifex fore,
Tendentis ad coelum ſenis
Suffulcit alteram manum.

Senes, uiri, muſophili,
Fauete, ne triumphos
Deſenſitandae eccleſiae,
Veſtris iniquos moribus,
Hinc aura tollat ocyor:
Iunctis eorum uiribus
Nefandus hoſtis uincitur.

Yd
1719

*De Nicolao Gmmerstadio et Joanne Tettelbachio
primis illustris Aulæ Professoribus.*

ΕΣΤΑΙ ΠΑΝΤΑ ΚΑΛΩΣ

ΚΑΛΟΝ ΒΑΘΜΟΝ
TRIVMVRIS REVERENDIS

NIMIRVM
DE CHRISTIANA CONCIONE
ET BENE MERITO

M. CHRISTOPHOR. HENRICO
VVINCLERO

ΚΑΛΩΣ ΠΡΕΣΒΕΥΣΑΝΤΙ
ET BENE MERENTI

STIANO KAESTNERO

ΚΑΛΩΣ ΔΙΑΚΟΝΗΣΑΝΤΙ
ET BENE MERITVRO

NI CHRISTIANO
VIRTHGENIO

ΚΑΛΩΣ ΔΙΑΚΟΝΗΣΟΝΤΙ
RO MICHAELIS ∞ IDCCCLI
GRATVLATVR

AFRA

DRESDAE
X OFFICINA HARPETERIANA.

